

Vanha pellavapäinen mies katsoo ikkunasta pihalle. Nainen ja lapsi, rouva kauppakasseineen. Koira, joka johdattaa pariskuntaa hihnassa. Aika ja kahvi viilenevät ja kuluvat hitaasti keittiönpöydällä. Huolimattomuuttaan tai kiinnostumattomuuttaan mies läikyttää molempia pöytäliinalle. Onneksi siitä voi kahvin pestä pois. Aika lähtee vain kulumalla. Radiosta tulee merisää. Sen jälkeen iskelmää. Radio on auki aina. Lajityypillinen piirre, ei sen kummempaa. Jotkut uskovat, että seuraksi. Ei, tottumuksesta. Uutistenlukija merkkää reviirinsä kusemalla uutiset talouskriiseistä ja ihmisten kuolemasta tasatunnein asuntoon. Lasketaan raadot. Ukraina, Syyria. Irak on ollut jo pitkän aikaa ja Afganistankin aina välillä. Seuraavaksi Finlanders. Sitä ennen sää. Miehen tekee mieli tupakkaa, mutta vaimo sanoi, että siitä saa kasvin keuhkoihin. Valittanut yskimisestä. Kun haluaisi nukkua. Vaimo on saanut nukkua jo muutaman vuoden. Sai itse kasvin. Ei keuhkoon vaan tissiin. Hönki hetken ja kuoli pois. Äkkiä vei, mutta sitä ennen itkettiin yhdessä. pidettiin kädestä sairaalasängyn kaiteen yli kunnes kuolema erotti. Suru jäi jälkeen, mutta sekin hiipui saludontuoksuiseksi melankoliaksi vuosien varrella. Jätti jälkeensä enää pinon likaisia kuppeja ja sokerinmuruja tassilla. Pari kertaa viikossa nekin tuli tiskattua pois. Lintu hyppii auratulla ja hiekoitetulla tiellä kaihtimen säleitten välissä. Näkyy, ei näy, näkyy, ei näy. Kuin neekeri suojatiellä lasten vitsissä. Tai siis ei saa sanoa neekeri, mutta ei oikein tiedä, mitä saisi sanoa. Parempi kai, että ei sano mitään. Kaikki muut tuntuvat sanovan niin paljon. Ensin humalassa kaikille, kunnes pyytää anteeksi. Niitä saa lehdistä lukea. Lehti on luettu ja ristikko puoliksi täytetty. ATIK Ismail. TRAP. Wayne on JOHN. Aina se on sama, vaikka varmasti muitakin Waynejä on. Puolet ristikosta täyttyy ulkomuistista, joka ei ole päässyt vielä pahaksi. Krypto tuntuu jotenkin turhalta ja piilosanaa ei ole viitsinyt opetella. Taas puoli tuntia menee. Uutiset. Merisää. Merisäätä on hauska kuunnella, vaikka asuukin sisämaassa. Mitä nyt järvi on kirkonkylän kyljessä. Voi kuvitella itsensä ulkosaaristoon vanhan puuveneen tuhtolle tupakoimaan ja haistelemaan termoskahvia. Pelastusliivi hakkaa selkää vasten aallokossa. Harmaja plus kymmenen, länsi-lounas seitsemän. Selkeää neljäkymmentäneljä. Lenkkeilijä juoksee sinisessä pusakassaan ja mustissa kalliinnäköisissä juoksukengissään vasemmalta oikealle. Keskellä ikkunaa se liukastuu. Pieni paikka on jäänyt hiekoittamatta. Aluksi se ei sano mitään. Makaa hetken. Sitten se huutaa. Se huutaa piponsa tienlaitaan ja ihmiset vähän etäämmälle. Kun huuto jatkuu, muutama kerääntyy sen ympärille ja alkaa tohottaa: Onko se kunnossa? Sattuuko? Voiko se nousta ylös? Sälekaihdinten läpi kuuluu, miten se ei vastaa. Shokissa. Sitä sen on pakko olla. Silmä tillittää tukan alta hämmentyneenä ja levollisena samaan aikaan. Tietää, mitä on tapahtunut, mutta ei älyä. Bågaskär plus yhdeksän, länsi-lounas viisi. Selkeää neljäkymmentä seitsemän. Ohikulkijat hätääntyvät ja kaivavat kilpaa puhelimiaan taskuista ja repuista. Äänet kaaoksesta kohti järjestäytymistä kuuluvat vaimeina ikkunalasin läpi: "Soittakaa joku ambulanssi! Minulla on akku loppu. Minä soitan. Haloo? Ambulanssi tarttis saada. Täällä on miehellä jalka poikki. Kerrotaan osoite. En laita vielä poikki. Ei hirveästi reagoi. Pidetään lämpimässä. Ei kosketa. No niin, kiitos." Kaikki seisovat piirissä loukkaantuneen ympärillä ja yrittävät olla huolestuneen näköisiä. Oikeasti niitä kiinnostaa, kuinka paljon sattuu. Yläselät ovat köyryssä näytännön uhrin yllä. Kielet lipovat tekohuolestuneiden huulien ympärillä. Ei kai sitä itsekään sen parempi ole, kun sälekaihdinten välistä kyttää. Samanlaisia kaikki. Itekin. Sitä kai on vaan niin tylsämielinen, ettei ole ensimmäisenä juoksemassa puhelimelle. Oli naapuri käskenyt ostaa kännykän. Ei siinä, hyvä laitos. Isot näppäimet ja ei mitään turhia sovellutuksia. Viestit lähtee, puhelut tulee ja herätyskello soi. Sikäli kun sitä tarttee. Eli ei melkeen koskaan. Joskus tulee soitettua. Aika harvoin. Vielä harvemmin se soi. Vanhasta tavasta jäänyt eteisen pöydälle. Sinne missä lankaluurikin oli. Oli hyvä myydä puhelinosaake eläkkeen jatkoksi. Nyt ei maksa soittaminen

oikeastaan mitään. Ennen saattoi olla kolmesataa kuussa, jos vaimo soitti kaukopuheluita. Nyt kaksikymppiä. Eri raha tietenkin. Russärö plus yhdeksän, länsi-lounas neljä. Verhonraosta näkyy repaleinen verryttelypuku. Polviosan läpi töröttää luu. Avomurtuma. Ainakin sen voi ehjien jalkojen välistä nähdä. Enempää ei kehtaa verhoa raottaa. Uteliaisuus on ihmiselle hyvästä, mutta pälistely rumaa. Liikenneonnettomuutta pälistelemään pysähtyvät ärsyttävät, vaikka itse vilkuilee taustapeiliin niin kauan kuin hälytysajoneuvojen valot takahorisontissa sarastavat. Tai siis vilkuili, kun autoili. Hämärtää. Lanssin välkkyvien valojen loimu heijastuu ikkunankarmiin. Pilliä eivät onneksi soita. Kumlinge plus kaksitoista, muut tiedot puuttuvat. Mies vetää verhon tiukasti kiinni ja tallustaa rauhallisesti askeltaen eteiseen. Vetää vanhan kauhtuneen päällystakin ylleen hiha kerrallaan ja asettaa sen paikoilleen varovasti hartioitaan kohottaen. Napittaa alhaalta ylös. Kaulaliinaa ei tarvitse, mutta pipo on syytä muistaa, etteivät korvat jäädy. Reinot saavat toimittaa kenkien virkaa. Hän astuu ulos ja kävelee postilaatikolle. Varovasti. Piha on liukas, ja tohveleissa ei ole pitoa. Laatikossa on vain mainoksia ja paikallislehti. Ne voi nakata suoraan paperinkeräykseen. Naapuri heilauttaa pihatöissä kulunutta rukkastaan aidan toiselta puolelta. Ei tarvitse kuin heilauttaa takaisin, niin on tältä erää puheet pidetty. Hän kävelee portinpieleen, nojaa siihen ja katsoo tien yli. Jalkakäytävällä on vielä sula kohta siinä, missä lenkkeilijä virui. Hyvällä mielikuvituksella miehenmuotoinen, huonolla vain hitaasti uudelleen jäätyvä harmaa läntti. Mies ylittää tien ja kävelee jäljen luo. Hän laskeutuu polvilleen sulan ääreen ja koittaa sitä kädellään. Kylmä kulkee kadusta sormien läpi. Vanhus käy makaamaan jäljen päälle ja yrittää peittää sen vartalollaan mahdollisimman tarkasti. Hän kääntyy selälleen ja katsoo hämärtyvää alkuillan taivasta. Pian kylmä käy takin läpi selkään. Tekee mieli laulaa. Pää, olkapää, peppu, polvet varpaat, polvet varpaat. Naurattaa. Ehkä kohta joku tulee ja kysyy, onko jotain sattunut. Siihen hän ei osaa vastata. Ei mitään. Tai ehkä paljonkin. On ihan kiinni siitä, mistä katsoo. Saimaan pohjoisosa on jäätön. Hiljalleen vartalo kylmenee ja jäykistyy. Ruoho kasvaa asvaltin ja jään läpi. Se kiertyy ensin nilkkojen ja ranteiden ympärille ja lopulta peittää koko kehon. Korret vetävät ruumiin murentuneen maan alle, mutta sitä ei tietoisuus ole enää näkemässä. Ja aallokon korkeustietoja ei tänään saatu.